

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที ๒-๘ เดือนมกราคม พ.ศ.๒๕๕๘ หน้า ๒๔ มูลค่าข่าว ๑๒๖,๕๐๙.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

รอยยิ้มริมน้ำ

www.facebook/กุดจี พงษ์ยิ แสนบุญล : เรือง / สนิท นันนณดี : กาว

สุมาลี (โพธิ์พยัคฆ์) สุวรรณกร “อยากให้ทุกวันมี 48 ชั่วโมง”

• วัยเยาว์เจอคีต

: เด็กๆ เป็นคนเรียบร้อย ไม่ค่อยกล้าแสดงออก ละแวกบ้านมีแต่เพื่อนผู้ชาย ทำให้ไม่ค่อยไปเล่นกับใครมาก แต่มองเรายังมีน้องชายอีก ทำให้ได้โอกาสอ่านหนังสือ โดยที่บ้านมีหนังสือการ์ตูน และหนังสือนวนิยายพอสมควร ทำให้แต่ละวันหมดไปกับการอ่านหนังสือและดูทีวี

ตอนอยู่ประถมศึกษาได้เป็นตัวแทนไปแข่งประกวดอ่านทำนองเสนาะ ทำให้สามารถท่องกลอนต่างๆ ได้อย่างขึ้นใจ พอต้องลงมือเขียน เลยทำให้เขียนได้อย่างง่ายดาย เพราะทุกอย่างอยู่ในหัว

นอกจากนั้นกิจกรรมหนึ่งที่ชอบมากตอนอยู่ประถมและมีริยมต้นคือการไปเที่ยวบ้านเพื่อน เพราะชอบเรียนรู้อะไรที่แตกต่างจากบ้านตัวเอง

พอปิดเทอมก็จะเฝ้าอาจารย์สอนดนตรีสมัยมัธยมต้น ซึ่งชอบเที่ยวพอกัน เก็บตังค์ค่าน้ำมันกับเด็กๆ พาไปเที่ยวในจังหวัดใกล้ๆ บ้านเกิดคือร้อยเอ็ด และใกล้เคียงคือจังหวัดยโสธรและจังหวัดกาฬสินธุ์

พอมาถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ด้วยความเป็นคนเขียนกลอนพอใช้ได้ และด้วยการสะสมการอ่านนิยายมาพอสมควร ทำให้สามารถเขียนเรื่องสั้นได้พอสังเขปกับเขา จนกระทั่งได้เข้าชมรมวรรณศิลป์ของโรงเรียน โดยมีอาจารย์อิมใจ ศรีชะภูมิ เป็นผู้แนะนำ ทำให้ได้มีโอกาสเขียนกลอน เขียนเรื่องสั้น เขียนคอลัมน์ ตั้งแต่อยู่ ม.ปลาย ได้มีโอกาสไปเที่ยวไปทัศนศึกษาตลอด และเอาเรื่องราวความประทับใจเหล่านั้นกลับมาเขียนลงในวารสารทำให้กลายเป็นคนชอบการเล่าเรื่องโดยไม่รู้ตัว จนกระทั่งพอเติบโตมา ชีวิตโยกย้ายการเดินทาง การค้นคว้าและการเรียนรู้เรื่องราวต่างๆ จนกระทั่งตัดสินใจเลือกอาชีพที่ทำอยู่คือการเป็นนักข่าว

• วัยฝันและแรงดาลใจแรกในการสร้างงาน

: แรงบันดาลใจแรกในการสร้างงาน ต้องยอมรับว่า ‘ป๊อบบี้เลิฟ’ สมัยก่อน กลอนวัยรุ่นดั่งมาก หนังสือเธอกับฉัน หนังสือกลอนหวานๆ ต่างๆ นานา ออกมาเยอะมาก เราเติบโตมาในยุคนั้น และยังมีหนังสือไปรษณีย์ที่ออกมาในช่วงนั้นด้วย ทำให้กลอนที่เขียนและแรงบันดาลใจที่สร้างคือ ‘ความรัก’ โดยเอารักที่อยู่ใกล้ตัว แอบรักรุ่นพี่ที่เล่นบาสด้วยกัน นำมาเขียนเป็นเรื่องสั้น เป็นกลอนลงในวารสารของชมรมวรรณศิลป์ ซึ่งก็มีเสียงอือฮาพอสมควร (อือ)

จนนำไปสู่การรับจ้างเขียนกลอนจับหนุมๆ ให้เพื่อนสาวทั้งหลาย เพราะโรงเรียนเป็นโรงเรียนสตรีศึกษา ร้อยเอ็ด สักส่วนผู้หญิงประมาณ 95 เปอร์เซ็นต์ ผู้ชาย 5 เปอร์เซ็นต์ โดยเราเขียนกลอนให้เพื่อนเอาไปส่งหนุ่มๆ ชนิดหวานนำตาลเรียกพี่ แต่สำหรับตัวเอง เขียนอย่างเดียว แต่ไม่กล้าส่ง (ฮา) พอเขียนเก็บไว้เยอะทำให้มีหนังสือรวมเล่มเป็นกลอนวัยรุ่นในช่วงปี 2531-2532 และพิมพ์ในปี 2533 ชื่อว่า ‘คิดถึงเธออะแต่คิดถึงเดียว’

● เดินตามฝันสู่การงานปัจจุบัน

: พอไปเรียนในระดับมหาวิทยาลัย ก็เลือกเรียนสาขาที่คิดว่าน่าจะเข้ากับเรา และน่าจะพอไปได้ คือมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิชาเอกภาษาไทย ความจริงตอนเรียน ม.ปลาย เรียนสายวิทย์-คณิตมา แต่เพิ่งรู้ว่ามันไม่ใช่เราเลย ตอนเรียนไปได้สักประมาณ ม.5-ม.6 วิชาฟิสิกส์มันไม่เข้าหัว วิชาคณิตฯ ทำไม่มันยากอย่างนี้ วิชาเคมี ฉันก็ไม่อยากท่อง เลยเขียนกลอนวิชาฟิสิกส์ เขียนนิยายวิชาเคมี และนั่งเมาท์กับเพื่อนวิชาคณิต แต่ก็เรียนพอไปได้นะ ได้เกรดมา 2.85 ก็ถือว่าสบายๆ ไปสอบโควตา (สอบตรง) มาสองที่ คือ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พอได้ที่หลังเลยเรียนและมีความสุขมาก

ตอนเรียนก็เอางานที่ชอบมาทำ คือการทำวารสารของชมรมวรรณศิลป์ เราเป็นประธานชมรมวรรณศิลป์สมัยนั้นมี ผศ.ดร.ธัญญา สังขพันธานนท์ หรือไพฑูริย์ ธัญญา นักเขียนซีไรต์เพิ่งย้ายมาสอนใหม่ๆ และมีกิจกรรมเกี่ยวกับนักเขียนตลอด ทำให้สายโยและอำนาจวรรณกรรมส่งผลกับเราตั้งแต่อยู่ระดับ ม.ปลาย และพอมายู่มหาวิทยาลัยก็ยิ่งเข้าทางมากขึ้น ทำให้เขียนกลอนกับเพื่อนและพิมพ์รวมเล่มออกมาอีกชื่อ 'บทกวีสี่เทา' เขียนออกมา และตีพิมพ์ประมาณปี 2537

พอมาทำงานแม้จะทำงานด้านข่าวที่ชอบ ก็ไม่ทิ้งงานวรรณกรรม เพราะเป็นงานที่ทำแล้วมีความสุข โดยตอนมาทำงานที่ศูนย์ข่าวเครือเนชั่นภาคอีสาน ที่ขอนแก่น ตั้งแต่ปี 2537 คือพอเรียนจบก็มาทำงานเลย ก็ได้รับหน้าที่ดูแลข่าวทุกด้าน โดยเฉพาะข่าวสิ่งแวดล้อม ทำให้ได้เดินทางไปเกือบทั่วอีสาน และรู้ปัญหาของชาวบ้านแทบทุกจังหวัด ทำให้มีเพื่อนเป็นเอ็นจีโอมากกว่าเพื่อนเป็นนักข่าว และรู้จักพี่ๆ วงการนักเขียนมากกว่าวงการอื่น และพอได้มาเป็นประธานสโมสรนักเขียนภาคอีสาน เมื่อปี 2550 ก็ยิ่งทำให้เรายูนิ่งไม่ได้ เพราะต้องทำหน้าที่

ที่เดินนำขบวนไปด้วย

และตรงนี้เองทำให้ตอนนั้นนอกจากจะทำหน้าที่ดูแลศูนย์ข่าวเครือเนชั่นภาคอีสานในฐานะบรรณาธิการศูนย์ข่าวแล้ว ยังมีโอกาสได้รับเชิญจากทางสถานีวิทยุ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ให้ไปจัดรายการเกี่ยวกับการส่งเสริมการอ่านการเขียน ชื่อรายการ 'สโมสรนอนหนังสือ' ซึ่งออกอากาศเวลา 13.00-14.00 น. ทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ โดยจัดมาได้เกือบ 4 ปีแล้ว แต่เป็นงานอาสา ไม่ได้มีค่าตอบแทนแต่อย่างใด

นอกจากนั้นทางเนชั่นฯ ยังได้มีโครงการความร่วมมือกับสถานีโทรทัศน์เคเบิลทีวีของขอนแก่นเคเบิลเน็ตเวิร์คหรือเคทีวี ทำให้ได้ไปอ่านข่าวทีวีกับเขาด้วย ชื่อรายการสายตรงจากห้องข่าว โดยทำมา 10 ปีแล้ว

● เล่าถึงงานของสโมสรนักเขียนภาคอีสาน

: ตอนนี้นางสโมสรนักเขียนภาคอีสานค่อนข้างเดินไปแบบสบายๆ เพราะด้วยการสั่งสมประสบการณ์และความน่าเชื่อถือมาตั้งแต่รุ่นพี่ๆ คือ ตั้งแต่ปี 2532 โดยคุณสมคิด สิงสง คนแต่งเพลงคนกับควาย ที่วางพื้นฐานต่างๆ เอาไว้ดี ทั้งการสัมพันธ์กับเพื่อนบ้านอย่าง สปป.ลาว และการทำงานกับหน่วยงานการศึกษาต่างๆ ในรูปแบบงานสัมมนา งานค่ายวรรณกรรม ทำให้พอเรามาสานต่อในปี 2550 ที่ผ่านมา ทำให้เราทำหน้าที่แค่พาเดินต่อเท่านั้น และโชคดีที่หน่วยงานใกล้เคียง อย่างสำนักวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยขอนแก่น ก็หันมาส่งเสริมด้านวรรณศิลป์ ทำให้ได้มีโอกาสทำงานร่วมกัน โดยเฉพาะกับท่าน ผศ.วิชัย ธีรรัตนพันธุ์ ท่านที่ปรึกษาฝ่ายศิลปวัฒนธรรม และ ผศ.ดร.ทรงวิทย์ พิมพ์กระณี ผอ.สำนักวัฒนธรรม ทำให้มีงานเข้าอยู่ตลอด ประกอบกับได้ทำโครงการเสนอสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ทำโครงการเกี่ยวกับส่งเสริมการอ่าน การเขียนอยู่เสมอ ทำให้เหมือนตลอด 1 ปีมีงานทุกวัน ไม่มีวันหยุด เลยอยากให้แต่ละวันมีสัก 48 ชั่วโมง เพื่อจะได้ทำทุกอย่างให้เต็มที่

● กวีในสวนจะมีต่อไปเรื่อยๆ ใหมครับ

: ตั้งแต่ปี 2554 ที่ผ่านมา ที่ขอนแก่นได้มีการรวมกลุ่มคนทำงานด้านศิลปวัฒนธรรม โดยมีสำนักวัฒนธรรม มข.เป็นตัวกลาง ตั้งกลุ่มชื่อ 'เครือข่ายศิลปินสร้างสรรค์' ขึ้นมา และเสนอโครงการกับเทศบาลนครขอนแก่น ทำกิจกรรมในชื่อ 'กวีในสวน' โดยใช้พื้นที่สวนสาธารณะ ประตูเมืองขอนแก่นเป็นพื้นที่จัดกิจกรรม โดยเชิญศิลปิน นักเขียน นักดนตรี นักกวี มาขับกล่อมและเชิญชวนคนในพื้นที่ที่สนใจร่วมกันเขียนกลอนสด และอ่านกลอนสดให้กันฟังและแลกเปลี่ยนหนังสือดีๆ โดยทำให้ตอนนี้มีเครือข่ายเข้ามาเพิ่มเติมเยอะมาก โดยเฉพาะได้แฟนคลับที่เป็นเด็กนักเรียนเพิ่มขึ้น เราจัดมาปีนี้ เป็นปีที่ 4 แล้ว และครั้งที่ 8 แล้ว ก็ตั้งใจจะจัดไปเรื่อยๆ เพื่อให้เมืองขอนแก่นมีบรรยากาศดีๆ ให้เด็กๆ ได้แสดงออก

● ความรัก ความสุข ความทุกข์ ความหวังของคุณ

: ความรัก เเทใจให้ครอบครัวและงานทั้งหมด

เพราะทุกนาที่ที่ผ่านไปเพื่อสองสิ่งนี้อยู่แล้ว

ความสุข ก็คือสุขที่ได้ทำงานที่ตนเองรัก สุขที่ได้ทำงานกับเพื่อนๆ ที่รักและรู้ใจ ทำให้ทำงานแล้วสนุก ไม่เหนื่อยมาก ไม่เบื่อ

ความทุกข์ ก็คือทุกข์ที่เกิดจากการทำงาน บางครั้งงานประจำ กับงานที่ทำกับเพื่อนๆ มาตรงกันก็ลำบาก เพราะเราคนเดียว ต้องแบ่งภาคไป ทำให้เกิดความทุกข์ขึ้น

ความหวัง ตอนนี้อยากเห็นอนาคตของลูกๆ น้องพฤกษ์ กับน้องพิม ให้เขามีอนาคตที่ดี ได้เรียนในสิ่งที่ชอบ และได้ทำงานในสิ่งที่เขาอยากจะทำ เหมือนกับที่เราได้เลือกชีวิตแบบเราแล้ว ■